

Arrest

nr. 103 398 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Kazachse origine met vaste verblijfplaats in Almaty (Kazachstan).

U werkte er als hoofdboekhoudster in een reisbureau.

U woonde reeds 5 jaar samen met uw vriendin T.I., met wie u een lesbische relatie had.

Op 17 juli 2011 werden jullie in een park in Almaty beledigd en geslagen door twee politieagenten. Omdat T.I. aan het bloeden was, ging u hulp zoeken. Toen u terugkeerde, waren zowel T.I. als de agenten verdwenen. U keerde terug naar huis maar T.I. kwam niet opdagen.

De volgende dag ging u haar verdwijning aangeven bij de politie. U moest echter 48 uur wachten.

De volgende dag, op 19 juli 2011, wendde u zich opnieuw tot de politie. U diende in verband met de verdwijning en met het incident met de twee agenten een verzoekschrift in.

Op 21 juli 2011 werd u opgebeld door de politie om in een mortuarium uw vriendin te komen identificeren.

Eind juli 2011 kwamen dezelfde twee agenten bij u thuis langs. Ze sloegen en schopten u. Ze eisten van u dat u uw klacht introk.

Eind augustus 2011 ontving u een convocatie van de ROVD. U kreeg op het politiebureau te horen dat het onderzoek had uitgewezen dat T.I. gestorven was door hartproblemen en dat een medisch expertise dit had bevestigd. De zaak zou gesloten worden omdat er geen reden meer was tot verder onderzoek. Toen u protesteerde en zei dat zij haar hadden vermoord en dat u het hier niet bij zou laten, werd u geslagen.

De volgende dag of de dag daarop diende u klacht in bij het parket. Deze klacht werd aanvaard.

Twee weken later, ongeveer midden september 2011, werd u vlak bij uw appartement aangevallen door vier onbekende mannen. Zij beledigden u en namen u mee naar de kelder, waar u werd bedreigd, geslagen en mishandeld met een fles.

¶ Omdat u bloedingen kreeg, raadpleegde u een gynaecoloog. Zij wilde u doorsturen naar de politie, maar u weigerde te gaan. U nam uw intrek bij uw vriendin L.P. in een andere wijk in Almaty.

Toen u bij haar verbleef, ontving u enkele dreig telefoons, vermoedelijk van één van de agenten die u belaagd had.

Op 28 september 2011 werd u aan de ingang van het appartement waar L.P. woonde nog beledigd door een onbekende man. Hij kwam uw richting uit met een emmer maar u slaagde er nog net in binnen te gaan in het gebouw. De vrouw die na u kwam bleek in brand te staan. Zij overleed later aan haar verwondingen.

U besloot het land te verlaten en regelde een visum.

Op 11 november 2011 vertrok u met het vliegtuig naar België, waar u op 16 november 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

In december 2010 was u samen met uw vriendin L.P. Pan al eens naar België gekomen op uitnodiging van haar broer.

U bent in het bezit van een geldige Kazachse identiteitskaart en een geldig Kazachs internationaal paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Kazachstan problemen kende omwille van uw seksuele geaardheid. U hebt echter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk kunnen maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u in uw verklaringen een opvallende vaagheid en onwetendheid aan de dag legde, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan.

Dit blijkt onder meer uit de verklaringen die u omtrent uw seksuele geaardheid aflegde.

Zo verklaarde u dat u reeds 5 jaar een lesbische relatie had met uw vriendin T.I.. U zei dat T.I. nog een zus had. Ondanks het feit dat u en T.I. al zo lang samen waren, kon u echter niet antwoorden op de vraag hoe haar zus heette, noch wat de naam van T.I.'s moeder was (CGVS p.9). U kon evenmin een foto van uw vriendin neerleggen, noch enig ander begin van bewijs van jullie relatie (CGVS p.9).

Voorts is het ook erg merkwaardig dat u geen enkele ontmoetingsplaats of geen enkel café of club kon vernoemen voor homoseksuelen in Almaty. U verklaarde zulke plaatsen niet te kennen (CGVS p.9-10).

U wist evenmin of er ooit een wet bestaan had in Kazachstan die homoseksualiteit verbood, alhoewel zo'n wet volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd werd afgeschaft.

Door uw onwetendheid omtrent hogervermelde zaken wordt uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder uitgehold door de vaagheid die u in uw verklaringen tentoon stelde over wie uw belagers waren in Almaty.

Zo stelde u dat u werd aangevallen en mishandeld door vier onbekende mannen. U verklaarde hen nooit eerder gezien te hebben. U zou daarna regelmatig dreig telefoons gekregen hebben toen u bij uw vriendin L.P. verbleef (CGVS p.7).

Volgens u zouden uw belagers banden hebben met de politie (CGVS p.6-7).

Dit is echter een blote bewering, die louter op vermoedens gestoeld is (CGVS p.6-7-8).

Naast bovenstaande vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs kon neerleggen omtrent de door u aangehaalde incidenten in Kazachstan, hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht kon worden.

Zo stelde u dat uw vriendin T.I. in juli 2011 overleed ten gevolge van slagen van de politie en dat u zowel bij de politie als bij het parket in Almaty klacht indiende. U zei dat uw klacht werd aanvaard en dat

er zelfs een onderzoek werd ingesteld (CGVS p.3-4). U zou een convocatie gekregen hebben van de politie in verband met het overlijden van T.I., waarna u werd meegedeeld dat uw vriendin overleed ten gevolge van hartproblemen (CGVS p.5).

U kon echter geen enkel begin van bewijs neerleggen ter staving van uw relaas, noch in verband met uw vriendin T.I. en betreffende jullie relatie, noch in verband met de door u neergelegde klachten of met betrekking tot het overlijden van T.I..

U beweerde nooit een afschrift gekregen te hebben van uw klachten, waaraan u toevoegde dat het niet in u was opgekomen hiernaar te vragen.

Met betrekking tot de convocatie stelde u dat u niet meer wist waar deze gebleven was (CGVS p.4-5). Het ontbreken van enig begin van bewijs omtrent de door u aangehaalde feiten ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze.

Ten slotte dient nog toegevoegd te worden dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging op ernstige wijze ondermijnd wordt door volgende vaststelling.

Zo haalde u zelf aan dat u ondanks het laatste incident op 28 september 2011, toen een man u trachtte in brand te steken, nog anderhalve maand in Kazachstan verbleef op hetzelfde adres, namelijk bij uw vriendin L.P. in Almaty, en dat u pas een visum regelde voor midden november 2011 omdat u eigenlijk niet wilde vertrekken uit Kazachstan en omdat u dacht dat "de situatie nog zou veranderen" (CGVS p.8). Dit is na het meemaken van zulke door u aangehaalde ernstige feiten echter weinig geloofwaardig en allerminst logisch.

Het feit dat u nog anderhalve maand in Almaty verbleef, alwaar alle incidenten zich hadden voorgedaan, valt dan ook niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees voor vervolging en met de vrees die u zou koesteren voor uw leven (CGVS p.8 en eindpagina).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas en kan bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Uw Kazachs reispaspoort, uw Kazachse identiteitskaart, uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

De diploma's die u voorlegde, betreffen de door u gevolgde opleidingen in Kazachstan en bevatten verder geen informatie over de door u aangehaalde problemen in Kazachstan.

Het medisch attest dat u na het gehoor voor het CGVS nog doorstuurde bevat enkel informatie over het gynaecologisch onderzoek dat u onderging op 29/11/2012 (uitstrijkje van de baarmoederhals) en over de voorgeschreven behandeling (antibioticum) voor u en uw partner ('Monsieur'). Verder bevat dit attest evenmin enige concrete verwijzing naar uw problemen in Kazachstan.

Ten slotte legde u nog een kopie neer van uw vliegtuigtickets vanuit Almaty naar Brussel, dewelke enkel gegevens bevatten betreffende uw reis naar België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 januari 2013 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster vat aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat deze door de commissaris-generaal ernstig met voeten wordt getreden.

Zij wijt haar vage kennis over T.I. aan het feit dat zij geen contact had met de moeder of zus van T.I. en dat T.I. ook nooit over hen vertelde. Volgens verzoekster kan zij onmogelijk weten hoe de moeder en zus heten als T.I. hun namen nooit heeft vermeld.

Verzoekster stelt dat zij in het bezit is van foto's van T.I. die op haar PC stonden, en voegt deze toe aan het verzoekschrift.

Dat verzoekster geen enkele ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in Almaty kon noemen, wijt ze aan het feit dat zij en T.I. niet geïnteresseerd waren in zulke feestjes, dat zij een serieuze relatie hadden en geen nood hadden aan bijeenkomsten met andere homoseksuelen of homoseksuele koppels. Zij wijst erop dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal wél verklaarde dat er in club "Zodiac" besloten homoseksuele feestjes werden georganiseerd.

Verzoekster stelt dat zij de wet die homoseksualiteit verbiedt in Kazachstan, "*noch was zij op de hoogte dat ze zou zijn afgeschaft*" (zie het verzoekschrift, p. 6) en wijst er dienaangaande op dat de afschaffing van dergelijke wet niet inhoudt "*dat in de realiteit en het dagelijks leven homoseksualiteit werd getolereerd*", gezien theorie en praktijk volgens haar vaak zeer ver uit elkaar liggen.

Aangaande het gebrek aan bewijs omtrent de aangehaalde incidenten, verklaart verzoekster dat toen zij zich aanbood, de politie haar convocatie in ontvangst nam en niet meer heeft teruggegeven; dat zij verder geen documenten heeft ontvangen en dat de politie haar meermaals het verwijt toestuurde (zie p. 7) "*dat ze niemand is en dat ze niets betekende*".

Dat zij na het laatste incident nog anderhalve maand in Kazachstan verbleef, is volgens verzoekster te wijten aan het trauma dat zij had opgelopen. Zij stelt dat haar leven "*werd geleid*", dat het de ergste periode uit haar leven was, dat zij onder "*voortdurende angsten en stress*" stond, dat haar haar opeens volledig grijs werd, maar dat zij van haar land hield en het niet wilde verlaten.

Zij verklaart dat zij bij haar vriendin L.P. verbleef, maar amper buitenkwam, en dat zij uiteindelijk besloot te vluchten. Zij voegt hieraan toe dat zij zo'n schrik heeft om te moeten terugkeren dat zij met zelfmoordgedachten rondloopt.

Verzoekster bevestigt dat zij op 29 november 2011 een uitstrijkje heeft laten afnemen en dat er haar antibiotica werden voorgeschreven; zij stelt dat er nooit over een partner werd gesproken (zie p. 8) "*laat staan een mannelijke partner*".

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift (zie p. 8) "*een schrijven van haar vriendin L.P. gericht aan de bevoegde instanties in België*", waaruit volgens haar vriendin blijkt dat zij ernstig gevaar loopt indien zij zou terugkeren naar Kazachstan. In het verzoekschrift wordt gesteld dat (zie p. 9) "*deze brief niets aan de verbeelding overlaat*".

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal zich uitsluitend gebaseerd heeft (zie p. 10) "*op de vaagheid van de door verzoekster afgelegde verklaringen om de beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht*".

Verzoekster voert vervolgens een schending aan van artikel 8 juncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Zij wijst erop dat zij geruime tijd in België woont, dat zij hier het (zie p. 10) "*centrum van haar belangen*" heeft, dat haar privéleven hier inmiddels volledig verankerd is, dat zij de Nederlandse taal heeft leren spreken en dat zij haar uiterste best doet om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Verzoekster vraagt (zie p. 11) "*het bovenstaand annulatieberoep ontvankelijk en gegrond te verklaren*" en de bestreden beslissing te "*vernietigen*".

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift "*Foto's partner T.I.*" en "*Schrijven van vriendin L.P. aan de bevoegde Belgische instanties*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het relaas van verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad onaannemelijk vage verklaringen aflegt omtrent haar seksuele geaardheid, omtrent haar partner T.I., alsook over haar belagers in Almaty.

Verzoekster verklaarde op 4 december 2012 op het Commissariaat-generaal dat zij reeds 5 jaar een lesbische relatie had met T.I. en dat T.I. nog een zus had, maar zij kon niet antwoorden op de vraag hoe die zus heette, noch wat de naam van T.I.'s moeder was (zie het verhoorverslag, p. 9).

Verzoekster kon bij haar verhoor ook geen foto van haar vriendin neerleggen, noch enig ander begin van bewijs van hun relatie (zie p. 9).

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster enkele foto's waarop twee vrouwen samen zittend poseren. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster niet aantoont waarom deze twee foto's niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er "nieuwe gegevens" worden ingeroepen, wijst de Raad erop dat uit deze foto's geenszins kan worden afgeleid dat verzoekster met deze vrouw een lesbische relatie had.

Voorts is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen enkele ontmoetingsplaats of geen enkel café of club kon vernoemen voor homoseksuelen in Almaty (zie p. 9-10).

Verzoekster wist evenmin van het bestaan van een wet in haar land van herkomst die homoseksualiteit verbood; uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dergelijke wet bestond maar werd afgeschaft.

De Raad stelt vast dat verzoekster tevens onwetend is over wie haar belagers waren in Almaty. Zo stelde zij dat ze werd aangevallen en mishandeld door vier mannen, dat zij deze nooit eerder had gezien en dat zij daarna ze bij haar vriendin L.P. verbleef, regelmatig dreig telefoons kreeg (zie p. 7). Volgens verzoekster hadden haar belagers banden met de politie, een bewering die echter louter op vermoedens gestoeld is (zie p. 6-8).

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij geen contact had met de moeder of zus van T.I. en dat T.I. nooit over hen vertelde, dat zij en T.I. niet geïnteresseerd waren in zulke feestjes, dat zij tijdens haar verhoor wel verklaarde dat er in club "Zodiac" besloten feestjes voor homoseksuele feestjes werden georganiseerd, dat zij de wet die homoseksualiteit in Kazachstan verbood niet kende, "*noch was zij op de hoogte dat ze zou zijn afgeschaft*".

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en tot het bevestigen van haar onwetendheid, wat geenszins bovenstaande vaststellingen verklaart of weerlegt.

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat de afschaffing van dergelijke wet niet inhoudt "*dat in de realiteit en het dagelijks leven homoseksualiteit werd getolereerd*", gezien theorie en praktijk vaak zeer ver uit elkaar liggen, stelt de Raad vast dat deze -overigens ongestaafde- bewering geen afbreuk doet aan verzoeksters gebrekkige kennis dienaangaande.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op haar onwetendheid omtrent haar seksuele geaardheid, haar partner T.I., alsook over haar belagers in Almaty. Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs kon neerleggen omtrent de door haar aangehaalde incidenten in Kazachstan.

De Raad merkt op dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoekster geen enkel begin van bewijs voorleggen met betrekking tot de gewelddadige dood van T.I., van de door haar neergelegde klachten (zie p. 3-4) of van de politieconvocatie (zie p. 5).

De Raad stelt vast verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het ontbreken van de bewijzen uit te leggen.

De enkele verklaringen van verzoekers in het verzoekschrift dat de politie de convocatie heeft ingehouden, dat zij geen documenten heeft ontvangen en dat de politie haar meermaals verweet *“dat ze niemand is en dat ze niets betekende”* tonen helemaal niet aan dat verzoekster inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen, temeer aangezien vastgesteld wordt dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal daaromtrent andersluidende verklaringen opgaf (zie p. 4-5), namelijk dat het niet in haar was opgekomen om naar een afschrift van haar klachten (*“Ik wist niet dat ik naar een kopie moest vragen”*) te vragen en dat zij niet meer wist waar de convocatie gebleven was (*“Ik legde het op een stoel denk ik toen ik aankwam. Daarna nam ik het ws mee naar huis, maar ik weet niet meer wat er mee is gebeurd. Ik wist ook niet dat ik het vandaag had moeten meenemen”*).

Inzake keert het ontbreken van enig begin van bewijs zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoekster na het laatste incident op 28 september 2011, toen een man haar trachtte in brand te steken, nog anderhalve maand in Kazachstan verbleef op hetzelfde adres, namelijk bij haar vriendin L.P. in Almaty, en dat zij pas een visum regelde voor midden november 2011 omdat zij eigenlijk niet wilde vertrekken uit Kazachstan en omdat zij dacht dat *“de situatie nog zou veranderen”* (zie het verhoorverslag, p. 8).

In haar verzoekschrift legt verzoekster uit dat haar leven *“werd geleid”*, dat het de ergste periode uit haar leven was, dat ze onder *“voortdurende angsten en stress”* leefde, dat haar haar opeens volledig grijs werd, maar dat zij van haar vaderland hield en het niet wilde verlaten. Zij stelt dat zij bij haar vriendin L.P. verbleef, maar amper buitenkwam, en dat zij uiteindelijk besloot te vluchten. Zij voegt hieraan toe dat zij zulke schrik heeft om te moeten terugkeren dat ze met zelfmoordgedachten rondloopt.

Deze beweringen verklaren echter niet waarom verzoekster, naar zij stelt omwille van het opgelopen trauma, nog anderhalve maand in Almaty verbleef, alwaar alle incidenten zich hadden voorgedaan, maar blijkbaar wél voldoende initiatief-rijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, temeer gezien verzoekster zelf verklaarde dat zij een visum aanvraag voor midden november (zie het verhoorverslag, p. 8).

Deze periode van talmen valt dan ook niet te rijmen met de aangehaalde vrees voor vervolging (zie het verhoorverslag, p. 8 en eindpagina).

De Raad is van oordeel het *“schrijven van haar vriendin L.P. gericht aan de bevoegde instanties in België”*, waaruit volgens verzoekster blijkt dat zij ernstig gevaar loopt indien zij zou terugkeren naar Kazachstan, een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont.

Dit document uitgaand van een privé-persoon, heeft geen objectieve bewijswaarde.

Het medisch attest bevat geen concrete verwijzing naar haar problemen in haar land van herkomst.

Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 juncto artikel 12 EVRM is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat

ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE